

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 329/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1.CZĘŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

Granice zaskarżenia

<i>Kierunek i zakres zaskarżenia</i>		
# na korzyść	# w całości	
# na niekorzyść		

# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

Ustalenie faktów

Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.		nie dotyczy		
Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.		nie dotyczy		

Ocena dowodów

Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
		nie dotyczy

Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
		nie dotyczy

3.STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na jego treść, poprzez błędne przyjęcie, iż w zachowaniu oskarżonej zabrakło upewnienia się poprzez spojrzenie w lusterko boczne lub wsteczne, czy znajdujący się za nią pojazd nie uniemożliwia bezpiecznego manewru skrętu w lewo, w sytuacji, gdy oskarżona wyjaśniła przed wykonaniem manewru obserwowała drogę za sobą w lusterku bocznym (lewym), lecz nie widziała w nim pokrzywdzonego motocyklisty, zaś zgromadzony w sprawie materiał	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>dowodowy nie wyklucza tych wyjaśnień, a wręcz je potwierdza, tj.:</p> <ul style="list-style-type: none"> - z opinii biegłego (do spraw zdarzeń drogowych) wynika, iż oskarżona w chwili zdarzenia poruszała się z prędkością 40 km/h, zaś wyprzedzający ją nieprawidłowo motocyklista- 130 km/h, względna różnica prędkości pomiędzy pojazdami wynosiła zatem 90 km/h co oznacza iż motocyklista zbliżał się do oskarżonej z prędkością 25 m/s, zaś tak duża prędkość zbliżania się zostawiała oskarżonej bardzo krótki czas na reakcję i dostrzeżenie pokrzywdzonego; - z zeznań świadków D. P. i D. B., a pośrednio również J. Ś. wynika, iż pokrzywdzony motocyklista poruszał się w sposób brawurowy, znacznie przekraczając dopuszczalną prędkość; - zarówno świadkowie D. P. i D. B. jak i biegli nie byli w stanie określić, czy pokrzywdzony, przed rozpoczęciem manewru wyprzedzania w zabronionym miejscu, poruszał się przy prawej krawędzi jezdni, czy też przy osi jezdni (co dawało możliwość dostrzeżenia go w lewym bocznym lusterku przez oskarżoną); 	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Przed przystąpieniem do rozpatrywania powodów, które legły u podstaw decyzji Sądu Okręgowego, celowym będzie przypomnienie, iż zgodnie z zasadami prawdy materialnej (art. 2 §2 kpk), obiektywizmu (art 4 kpk) i swobodnej oceny dowodów</p>		

(art. 7 kpk), sąd orzekający zobowiązany jest do poddania w toku procesu, w tym w szczególności w fazie wyrokowania, drobiazgowej analizie wszelkich okoliczności sprawy istotnych z punktu widzenia prawidłowego rozstrzygnięcia o przedmiocie procesu. Z taką samą uwagą i według tożsamyh reguł winien więc rozważyć i ocenić dowody obciążające, jak i odciążające oskarżonego, następnie zaś kompleksowo, logicznie i wyczerpująco wyłożyć swoje stanowisko w części motywacyjnej wyroku (por. wyrok SA w Szczecinie z dnia 14 lutego 2013 r., sygn. II AKa 238/12, Legalis nr 743246).

Analiza zgromadzonych dowodów, jak też lektura pisemnych motywów rozstrzygnięcia prowadzą do wniosku, że powyższe standardy w niniejszej sprawie nie zostały zachowane. Uchybienia polegały przede wszystkim na zbyt pobieżnej, powierzchownej i wybiórczej ocenie materiału dowodowego. Ustalenia poczynione przez Sąd I instancji należy uznać za nieprawidłowe. W sprawie zgromadzono bardzo szczegółowy materiał dowodowy, który pozwalał na czynienie ustaleń faktycznych w sprawie. Wynika z niego wprost, że oskarżona wykonała wszelkie czynności na drodze w sposób prawidłowy. Jej wyjaśnienia uznać należy za zgodne z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w aktach sprawy. Z ich treści wynika, że jechała powoli, bo zamierzała skrócić w lewo na skrzyżowaniu. Przed wykonaniem manewru spojrzała w lusterko i nie zauważyła pojazdu, który by ją wyprzedzał. Z naprzeciwka widziała pojazd ciężarowy, ale stwierdziła, że zdąży przejechać przed nim, nie zakłócając jego toru jazdy ani prędkości. Z kolei poza sporem

jest, że motocyklista jechał ze znaczną prędkością, przekraczając w tym zakresie obowiązujące przepisy, wyprzedzał na podwójnej ciągłej na skrzyżowaniu, pomimo tego, że inny pojazd skręcał w lewo. I to z jego winy doszło do tego zdarzenia drogowego. Analiza zeznań dwóch pozostałych kierowców- D. P. i D. B. nie wskazuje, aby oskarżona naruszyła jakiegokolwiek przepisy ruchu drogowego. Co więcej słuchany na rozprawie D. B. (k. 219v) wyraźnie wskazał, że "widział jak z naprzeciwka jechało auto osobowe, a za nim z dużą prędkością jechał motocykl. 200 m przed zdarzeniem pojazd osobowy zaczął skręcać w lewo, a w tym samym momencie motocyklista podjął manewr wyprzedzania (...) z tego co ja widziałem, to w jednym momencie oba pojazdy podjęły manewry". Biorąc pod uwagę treść tych zeznań, mając na uwadze także ogromną prędkość, z jaką poruszał się motocyklista, nie można czynić oskarżonej zarzutu, że w niewłaściwy sposób obserwowała otoczenie, skoro oba pojazdy w tym samym momencie rozpoczęły manewr. Gdyby motocyklista wcześniej, ale odpowiednio wcześniej (biorąc pod uwagę jego prędkość) zaczął manewr wyprzedzania, byłoby możliwe jego zauważenie i zaprzestanie manewru skrętu w lewo. Tu jednak sytuacja jest z gołą inna - oba pojazdy w tym samym momencie przekroczyły oś jezdni. Nie bez znaczenia są także zeznania świadka D. P. (k. 12) - kierowcy samochodu ciężarowego poruszającego się za oskarżoną, którego wyprzedził motor ze znaczną prędkością, a później widział jak zbliżający się do prawie wyhamowanego pojazdu V. (...) motocykl zaczął manewr wyprzedzania i w tym

<p>samym momencie kierowca V. (...) zaczął manewr skrętu w lewo. Świadek ten nie pamięta, czy widział u motocyklisty sygnały świadczące o wyprzedzaniu, ale z pewnością nie hamował. Świadek nie miał pewności, kto pierwszy rozpoczął swój manewr. Zeznania przesłuchanych w sprawie świadków i wyjaśnień oskarżonej tworzą jedną kompletną całość. Niewątpliwie Sąd I instancji dysponował także opinią biegłego, która również jest dowodem w sprawie. Jednak uznanie tego dowodu za najistotniejszy bez porównania jego treści z zeznaniami świadków i obecnie obowiązującymi przepisami, uznać należy za nieprawidłowe, o czym będzie jeszcze mowa niżej.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanego jej czynu okazał się zasadny. W tym stanie wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w sądzie pierwszej instancji okazał się bezcelowy. Prawidłowo poczynione ustalenia faktyczne</p>		

wskazują na to, że oskarżona W. P. nie popełniła zarzuczonego jej czynu.	
3.2.	<p>Obraza przepisów prawa materialnego, tj przepisów art 22 ust. 1, art 22 ust. 4, art 24. ust 1 pkt 3, art 24 ust. 5 oraz art. 25 ust. 1 Ustawy prawo o ruchu drogowym poprzez ich niewłaściwe zastosowanie skutkujące błędnym pominięciem, iż:</p> <ul style="list-style-type: none"> - wymóg zachowania szczególnej ostrożności wskazany w art. 22 ust. 1 Ustawy prawo o ruchu drogowym w ogóle nie przewiduje obowiązku upewnienia się przez kierowcę wykonującego manewr skrętu w lewo na skrzyżowaniu, że w chwili wykonywania tego manewru nie zajeżdża drogi nieprawidłowo wyprzedzającemu go innemu uczestnikowi ruchu drogowego; - oskarżona dokonując manewru zmiany kierunku ruchu na skrzyżowaniu miała obowiązek ustąpienia pierwszeństwa jedynie pojazdowi jadącemu z naprzeciwka lub skręcającemu w prawo, nie zaś nieprawidłowo wyprzedzającemu ją pojazdowi; - oskarżona miała prawo spodziewać się, że jeśli jakikolwiek pojazd będzie ją wyprzedzał w momencie wykonywania przez nią skrętu w lewo na skrzyżowaniu, uczyni to z jej prawej strony; - do oskarżonej, zmieniającej kierunek ruchu poprzez skręt w lewo na skrzyżowaniu, nie miały zastosowania obowiązki związane ze zmianą pasa ruchu, tj. w szczególności obowiązek ustąpienia pierwszeństwa pojazdowi znajdującemu się na pasie ruchu, na

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

	który oskarżona nie zmieniała pasa ruchu lecz kierunek ruchu;	
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Bez wątpienia inne obowiązki spoczywają na osobie wykonującej manewr wyprzedzania i osoby zamierzającej dokonać skrętu w lewo, choć w opinii biegłych w niniejszej sprawie obowiązki te są niemal zrównane. Powyższe było przedmiotem wielu rozważań, w tym także Sądu Najwyższego. Na jedno z takich orzeczeń powołał się Sąd Rejonowy w swoim uzasadnieniu IV KK 416/05. Teza tego orzeczenia jest nadal aktualna, ale jak wskazał Sąd Najwyższy trzeba mieć na uwadze zawsze zasadę szczególnej ostrożności, której rozumienie Sąd Najwyższy wytłumaczył w tamtej sprawie, biorąc pod uwagę ustalony tam stan faktyczny, gdzie oskarżony przed podjęciem manewru skrętu w lewo miał pełną możliwość dostrzeżenia, że inny pojazd zmienił pas ruchu. Sąd Najwyższy jeszcze wielokrotnie wypowiadał się odnośnie naruszenia zasad bezpieczeństwa przy skręcie w lewo. Jednak w ocenie Sądu odwoławczego na szczególną uwagę zasługuje wyrok najbardziej aktualny, bo z 15 lutego 2023 r. wydany w sprawie II K 602/22. W treści tego orzeczenia SN odwołał się do wcześniejszych orzeczeń SN i do utartej już linii orzeczniczej, że zgodnie z dominującym poglądem zasada ograniczonego zaufania działa w tym zakresie na korzyść kierowcy wykonującego manewr: może on liczyć, że inni uczestnicy ruchu zachowają się zgodnie z przepisami ruchu drogowego i powstrzymają się od wyprzedzania,		

widząc kierunkowskaz sygnalizujący zamiar skrętu (zob. postanowienie z dnia 18 stycznia 2013 r., sygn. akt VKK 211/12; wyrok z dnia 1 grudnia 2005 r., sygn. akt III KK 151/05; postanowienie z dnia 20 listopada 2012 r., sygn. akt VKK 110/12; postanowienie z dnia 8 stycznia 2013 r., sygn. akt III KK 109/12; postanowienie z dnia 20 lutego 2014 r., VKK 382/13). W tym miejscu warto przytoczyć argumentację zawartą w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2013 r., sygn. akt III KK 109/12, gdzie wskazano: "Żaden z przepisów ustawy Prawo o ruchu drogowym nie zobowiązuje kierującego, który zamierza wykonać skręt w lewo do upewnienia się, czy nie jest wyprzedzany. Zarazem jednak ustawodawca - w przepisach regulujących obowiązki uczestników ruchu drogowego ciążące na nich w związku z innymi manewrami, np. w związku z manewrem wyprzedzania - art. 24 ust. 1 pkt p.r.d., wprost nakłada taki nakaz na kierującego pojazdem przystępującym do wykonania takiego manewru, obligując go do upewnienia się, czy nie zachodzą przeszkody wymienione w punktach 1 - 3". Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie nie zajął się polemiką z tymi ugruntowanymi orzeczeniami i już od kilku lat jednolitą linią orzecznictwem, przytaczając jedynie jedno z orzeczeń, gdzie stan faktyczny był jednak odmienny od tego, jaki miał miejsce w niniejszej sprawie.

Wobec powyższego uznać należy, że Sąd Rejonowy dopuścił się także naruszenia przepisów prawa materialnego.

Wniosek		
Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wniosek o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanego jej czynu okazał się zasadny. W tym stanie wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w sądzie pierwszej instancji okazał się bezcelowy. Prawidłowo poczynione ustalenia faktyczne wskazują na to, że oskarżona W. P. nie popełniła zarzucanego jej czynu.		
3.3.	<p>Obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia- art. 7 kpk w zw. z art. 193 § 1 kpk oraz art. 200 kpk poprzez błędne obdarzenie walorem wiarygodności opinii biegłego do spraw badania wypadków drogowych w całości w sytuacji, gdy o ile opinia jest miarodajna w zakresie technicznego opisu zdarzenia, o tyle w zakresie opisu jego przyczyn oraz zawinienia uczestników, jest całkowicie błędna, gdyż opiera się na z góry błędnym założeniu, iż do pojazdu przeprowadzającego manewr zmiany kierunku ruchu (tj. skrętu w lewo) należy stosować</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	obowiązki dotyczące manewru zmiany pasa ruchu;	
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut jak najbardziej zasadny. Opinia biegłego, i to pisemna jak i uzupełniająca ustna, znajdująca się w aktach sprawy w znacznej swej części jest opinią poprawną i rzetelną. Nie można jednak nie zauważyć, że biegły nie zna najnowszego orzecznictwa Sądu Najwyższego i obowiązki kierowcy wykonującego manewr wyprzedzania jak również wykonującego manewr skrętu w lewo na skrzyżowaniu niemal zrównuje, co jest nieprawidłowe. Ponadto biegły na rozprawie opiniował po wysłuchaniu zeznań świadka D. B. (był wówczas obecny na sali rozpraw, co wynika z protokołu), a jednak w żaden sposób nie odniósł się do zeznań świadka, że oba pojazdy rozpoczęły manewr jednocześnie i w związku z tym jakie faktycznie możliwości reakcji miała oskarżona, co także świadczy o nieprawidłowych wnioskach biegłego w zakresie jego opinii.</p> <p>Zarzut podniesiony w apelacji uznać więc należy za zasadny, gdyż Sąd odwoławczy stwierdził, iż przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena dowodów była nieprawidłowa i nie uwzględniała w odpowiednim stopniu dyrektywy z art 7 kpk, a więc zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego, co zostało szczegółowo omówione także we wcześniejszej części uzasadnienia.</p>		

Wniosek		
Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wniosek o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanego jej czynu okazał się zasadny. W tym stanie wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w sądzie pierwszej instancji okazał się bezcelowy. Prawidłowo poczynione ustalenia faktyczne wskazują na to, że oskarżona W. P. nie popełniła zarzucanego jej czynu.		
3.4.	Obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia tj. art 399 § 1 kpk poprzez zmianę kwalifikacji prawnej czynu i skazanie oskarżonej za naruszenie zasad bezpieczeństwa określonych w art 22 ust. 1 Ustawy prawo o ruchu drogowym, podczas gdy zarzut dotyczył naruszenia zasad określonych w art. 21 ust 1 ustawy, bez uprzedzenia o tej zmianie stron obecnych na rozprawie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Podniesiony w środku odwoławczym zarzut należy uznać za chybiony.		

W świetle art. 399 kpk, jeżeli w toku rozprawy okaże się, że nie wychodząc poza granice oskarżenia można czyn zakwalifikować według innego przepisu prawnego, sąd uprzedza o tym obecne na rozprawie strony. Możliwość zmiany kwalifikacji prawnej została przez ustawodawcę ograniczona tzw. granicami oskarżenia.

To właśnie w ramach granic oskarżenia sąd rozpoznający sprawę może dokonać zmiany opisu czynu oskarżonego oraz kwalifikacji prawnej, przy tym możliwa jest zmiana tej, która została powołana w akcie oskarżenia. Zmiana taka może wynikać z dynamiki przewodu sądowego, chociażby ze zmiany materiału dowodowego, np. jego wzbogacenia. Zakaz wyjścia poza granice oskarżenia oznacza niemożność orzeczenia poza ramami zdarzenia będącego przedmiotem oskarżenia, sąd związany jest jedynie ramami faktycznymi czynu jako zdarzenia historycznego.

W niemniejszej sprawie taka sytuacja nie miała miejsca. Sąd I instancji nie zmieniał kwalifikacji prawnej czynu- w akcie oskarżenia zarzucono oskarżonej czyn z art. 177 §1 kk i za taki też czyn została skazana. Co więcej, zmiana opisu czynu (a nie jego kwalifikacji) nie wyszła poza ramy oskarżenia dotyczące konkretnego zdarzenia faktycznego. Granice te wyznacza podmiot przestępstwa, przedmiot ochrony prawnej, a także tożsamość pokrzywdzonego. Zaś, osądowi poddać można zdarzenie faktyczne, które oskarżyciel ujął w opisie czynu. Opis czynu może być niekiedy modyfikowany przez sąd, jednakże modyfikacja ta nie może naruszać istoty zarzucanego oskarżonemu przestępstwa ujętego

<p>w akcie oskarżenia. W niniejszej sprawie Sąd w opisie czynu zmienił jedynie treść w zakresie konkretnego artykułu Ustawy prawo o ruchu drogowym, dopasowując jedynie jego numerację do zdarzeń opisanych w zarzucie. Z całą bowiem pewnością omyłkowo w opisie czynu wskazanym w akcie oskarżenia wpisano art. 21 ust 1 zamiast art. 22 ust 1 , choć zacytowano treść tego drugiego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do zmiany czy też uchylenia wyroku ze wskazanych wyżej powodów.</p>		

<p>4.OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	<p>PODLEGAJĄCE</p>
<p>4.1.</p>	<p>Nie dotyczy</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5.ROZSTRZYGNIĘCIE ODWOŁAWCZEGO</p>	<p>SĄDU</p>

<i>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
<i>Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zaskarżony wyrok (w całości) zmieniono w ten sposób, że oskarżoną uniewinniono od popełnienia zarzucanego jej czynu.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Apelacja obrońcy oskarżonej okazała zasadna, a postawione w niej zarzuty spowodowały konieczność uniewinnienia W. P. od zarzucanego jej czynu – zgromadzony materiał dowodowy nie wykazał, że oskarżona dopuściła się zarzucanego jej przestępstwa.	

<i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
<i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</i>	
5.3.1.1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6.Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	Zgodnie z art. 632 pkt 2 kpk w razie uniewinnienia oskarżonego w sprawie z oskarżenia publicznego, koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

7.PODPIS
Sędzia del. Agnieszka Raczkowska(spr.) Sędzia Ryszard Filipow Sędzia Grażyna Zielińska

Granice zaskarżenia	
----------------------------	--

Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	adw. A. R. -obrońca oskarżonej		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wina oskarżonej, nieprawidłowe ustalenia faktyczne, naruszenie przepisów prawa materialnego i obraza przepisów postępowania		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa		

	materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana